

СЛОВО, ЩО ПРОСИТЬСЯ В ПІСНЮ

У Володимирецькій ЦРБ пройшла презентація нової збірки Лариси Сай «На острові дитинства»

Лірична поетеса й авторка шести збірок Лариса Сай знайшла свого читача ще тоді, коли довірила своє слово нашій газеті. Нині вона вже званий автор, член Спілки письменників України. А віднедавна світ поезії поповнився новою її збіркою «На острові дитинства». Як і всі попередні, нове її слово так само хвилює і зворушує, легко кладеться на музику і гарно звучить, ставши піснею. І все тому, що, як відзначалося на презентації, підготовленій фахівцями центральної районної бібліотеки, поезія Л. Сай сповнена великої любові до світу, людей і рідної землі.

ТАЛАНТ майбутньої поетеси першим помітив її учитель Анатолій Яким'юк. Він не помилився у своїй учenniці, вірші якої з завидною невідворотністю переходили у книжки, а творча співпраця з композиторами Віктором Торчиком (Сарни) і Миколою Жоглом (Вараш) перелилась у десятки пісень та романсів на слова талановитої авторки.

«Звідки беруться ті рядки, що лягають на папір? Хто їх надиктовує? Це одна з найбільших таємниць людської свідомості!» – дивувалися ведучі свята, працівниці ЦРБ Євгенія Дуліпа і Наталія Дяк. Та вони ж наблизились і до розгадки цього феномену: треба закоханими очима дивитися на світ і душевно, якнайповніше відображати свої почуття у слові. Бо з'ява у світ нового вірша, новели, оповідання – то велике щастя творчої людини, від якого поособливому б'ється серце, коли душу переповнює незвичне внутрішнє хвилювання і складається враження, що на весь світ існуєш тільки ти на самоті зі словом.

Мабуть, у тому велика правда, що назва першої збірки Лариси Сай, «Калина під снігом», стала й лаконічною характеристикою тодішньої її долі. Після Луцького педінституту нестримний вихор першого кохання поніс її аж на Далеку Північ, де служив чоловік. Але недовго затяжні полярні ночі чергувалися для неї з швидкоплинними полярними днями. З маленьким сином повернулася в Україну, а подружжя «приїду» так і залишилося болючою порожньою обіцячкою. «Калина під снігом» продо-

– майже афористично промовляла поетеса. Але ще більше мовилося про неї колегами. Зокрема про те, що кожна її збірка, включаючи й нинішню, знаменує якийсь період у житті авторки. А воно, життя, мінливе, як погода за вікном. Міське життя Лариса Іванівна не так давно поміняла на сільське – по-родимськи в Вараші у батьківській хаті.

«Устами марила любов». У ту пору її нарекли співцем нещасливого кохання. Але батьки, рідний дім і поезія стали для Лариси Іванівни рятівним островком. І тоді «Зів'ялі анемони ожили», знову натхненно зазвучав «Камертон серця», заблаглося розібратись «У лабіринті думок» і... зірвалося з уст вистраждане й жадане «Іду до тебе».

Як мовилося під час презентації, слово поетеси встигає за швидкоплинністю життя. І хоча воно залишає зарубки на серці, а роки, пролетівши, назад не повертаються, вірші Лариси Сай повняються жіночою життєрадісністю, пташиним співом, запахом польових квітів; вони – мов настояні на світлі і мудрості, бо ж авторка не стомилася жити і не розчарувалась у творчості, не збайдужіла до краси та добра і все така ж розважлива і цілеспрямована. Саме тому пролунала думка, що нова її книжка, як і попередні, знайде свого читача, бо неодмінно знайдеться той, хто матиме у ній нагальну потребу.

«Душа, як і молитва, потребує гарного слова», «Гарна книга огортає гарним настроєм після прочитання», «Читаєш не для того, щоб наслідувати чуже, а щоб відкрити у собі своє»,

оселя без дорогих людей, усе ж, стала земним її прихистком, «її островом дитинства» і – поштовхом до презентованої книжки.

«Подобається щирість її письма, щедрість жіночої душі, поєднання простоти з глибиною думки», – мовила про Ларису Іванівну колега по перу Наталія Войтович. А Катерина Діжурко зізналася, що «давно і з приємністю відкрила для себе Ларису Іванівну як ніжного лірика, майстра польського пейзажу і дослідника людської душі».

Відгукуючись про поезію Лариси Сай, зокрема про нову її збірку, не менш прихильно висловилися літератори Єва Хутка, Сергій Богдан, Тетяна Сарницька-Гузовата, Поліна Олещук, Нстя Бачинська, педагоги Марія Ошурко і Віталій Друзь, директор Володимирецької ЦРБ Ілона Курач. Та хоч би як і хоч би що мовилося, має слушність висловлена під час презентації думка, що про поезію не треба багато говорити, а її треба читати. Тож якщо ця публікація приверне увагу земляків до творчості Лариси Сай, то й завдання своє автор, вважатимемо, виконав.

Олексій ГОРОДНИЙ.
Фото автора.

Володимирецький Вісник. – 2019. – № 25/13
черв. – С. 11.